

at den Opfattelse af Sagen om de juridiske Embedsmænd, jeg først gjorde gjældende, og imod hvilken den ærede Justitsminister udtalte sig paa en saa befynderlig Maade, for at bruge det mildeste Udtryk, var fuldkommen rigtig. Det forekommer mig, at den ærede Justitsminister nu har sagt, her forestaaer et Experiment, der hviler paa en Indførelse i Finansloven, og Forsøget har altsaa, forsaavidt det ikke lykkes, kun et Naar Værdighed. Dersom Regjeringen og Rigsdagen ikke i Naars Løb blive enige om, hvorledes den Foranstaltning for Fremtiden skal gjenneføres, at de juridiske Embedsmænd kunne komme paa fast Gage, saa er Regjeringen ikke mere forpligtet til at fortsætte Forsøget. Den ærede Minister ryster paa Hovedet, det er mig kjært, thi han mener altsaa, at Ministeriet dog er forpligtet til at fortsætte Forsøget. Jeg veed ikke, om jeg maa udtyde det saaledes, at Indtægterne af Sportlerne fra de ledige Embeder næste Aar ville blive opførte paa Finansloven, hvad enten Regjeringen kommer til Enighed med Rigsdagen om Hovedspørgsmaalet, Gagens Fastsættelse, eller ikke? Dersom den ærede Minister siger, at han forstaaer en Opførelse af Indtægterne af Sportlerne paa Finanslovens Indtægtsliste som vedvarende, som opført i Aar for første Gang, men som vedvarende, saa er Spørgsmaalet dermed afgjort, idet der nemlig da paa den næste Finanslov ikke kan staae Andet opført som Udgift end det, som her kan blive bevilget. Dersom altsaa de 15,000 Rd. eller en tilsvarende Sum i næste Finantsaar foreslaaes til Udgift, men ikke bevilges, saa kan Regjeringen ikke mere udgive Bønninger til disse Embeder uden at søge dem ad Bevillingsveien. Dersom Ministeren derimod siger, at det ikke er Regjeringens Hensigt atter og atter og vedblivende at opføre som Indtægt paa Finansloven Sportlerne eller Indtægterne fra de juridiske Embeder, hvorom der her er Spørgsmaal, saa har han derved sagt, at det kun er Regjeringens Hensigt at gjøre Forsøg i det løbende Aar, og dersom den da ikke kan tilvinge sig Rigsdagens Villigelse af de Bestemmelser, den for Fremtiden tager med Hensyn til de juridiske Embeder, saa er Sagen afgjort og saa vedbliver man med Sportleringen som hidtil.

Jeg tør sige, at jeg af den ærede Ministers Udtalelser har havt fuldkommen god Anledning til at antage, at dette har været hans Mening, thi ellers vilde hans Signelse med Embedsmænd og Eiendomsbesiddere ikke kunne være rigtig; han kunde kun tale om en Eiendomsbesidder paa den Maade, han gjorde, naar han enten meente, at de nuværende Justitsembeder vare Eiendomsbesiddere af de Indtægter, som tilfaldt de til en vis given Tid tilstedeværende Embedsmænd, eller endog, idet han skjød Rigsdagen og Bevillingsmyndigheden tilside, udvide Begrebet derhen, at disse juridiske Embedskredsere vare Eiendomsbesiddere i Forbindelse med den kongelige Myndighed; kun under denne Forudsætning kunde det Begreb om Eiendomsbesiddere faae det allerminste Indpas. Dersom han betragter Forsøget saaledes, saa har han derved erklæret, at denne Eiendomsbesidder, denne juridiske Embedskreds, der jo i Grunden falder bort til en ikke juridisk Person, og bliver kun til en juridisk Person gennem selve Regjeringen, d. v. s. Ministeriet under Kongen, ikke behøver længere end gennem det Aar, der nu er indbrummet i Finansloven, at lade sin Eiendom paa denne Maade gaae over til en anden, hidtildags i denne Eiendom ikke deelagtig Person. Det var en vanskelig Signelse, den ærede Minister kom ind paa, han gav derved en dybtliggende Tanke tilfjende, som er beslagtet med hans andre Tanker om Eiendomsbesiddelsen, og jeg forstaaer meget godt, at dette Slægtsskab gjør hans Stilling i denne Sag saa vanskelig, at han ved mange Leiligheder næsten maa være Justitsminister. Jeg maa vente, at det ærede Ministerium ved denne Leilighed kommer til en reen og klar Erklæring om, at det er dets Hensigt for Fremtiden, hvergang et Embede af denne Art bliver ledigt, at lade Sportlerne flyde ind i Statskassen, og at de 15,000 Rd., som for næste Finantsaar ere posterede paa Indtægtslisten, kun ere en Antydning af, hvad der vedblivende skal skee for Fremtiden. Det er paa denne Erklæring, det Hele kommer an, og jo mindre det ærede Ministerium aabent tør træde frem med denne Erklæring, jo mere ere vi berettigede til at paastaae, at det ikke har optaget Ideen om denne Reform i Aand og Sandhed, men kun taget dets Begeme, som det fandt,